

De trage carrière van
Mark van de Veerdonk

SLABROEK

Mark van de Veerdonk wordt dinsdag 30 juni 50. De cabaretier zit bovendien 25 jaar in het vak. Alle reden dus voor een bezoek aan Slabroek.

Ja, hij is er best mee bezig, met het naderen van zijn vijftigste verjaardag. “Mijn vader is op zijn vijftigste overleden”, vertelt Mark van de Veerdonk, geboren in Heeswijk-Dinther maar alweer lange tijd woonachtig op Slabroek. “Ik weet nog dat mijn zus mijn broer feliciteerde omdat hij ouder was geworden dan ons pa. In mijn hoofd ziet mijn vader er nog altijd uit zoals hij deed toen hij overleed.” Dat voorval maakt ook onderdeel uit van Mark’s meest recente programma, Ranjaneurose. “Ik maak geen maatschappelijke maar persoonlijk geëngageerde programma’s, over dingen die me verbazen, of waar ik verdrietig of boos over word. Nee, ik vind Ranjaneurose geen zwaar programma. Dat heeft toch de luchtigheid die mij kenmerkt. Het blijft een Van de Veerdonk-voorstelling, al kijkt mijn familie er anders tegenaan dan het standaard publiek.”

Oud

Als bijna-vijftiger voelt Mark zich nog geen ‘oude’ cabaretier. Dat ziet hij zichzelf ook niet worden. “Oudere cabaretiers vind ik vaak wat zielig. Ze pikken de actuele humor en sfeer niet meer op en worden een beetje mopperig. Ze worden ook links en rechts ingehaald.” Zover wil hij het niet laten komen. “Ik zal nog één of twee programma’s maken en dan houd ik er echt mee op. Als je merkt dat je niet meer aansluit bij de belevingswereld van je publiek stop je er toch mee?” Hij zit ook op een punt waar hij met een goed gevoel terug kan kijken. “Toen ik het Leids Cabaret Festival won kreeg ik pas écht het idee dat ik als cabaretier verder kon. Ik deed er toen nog zovéél bij, moest dingen af gaan zeggen. Cabaret riep me toen echt en dat wilde ik wel voor een paar jaar proberen.” Die paar jaar zijn er inmiddels al 25, waarin hij aan zijn elfde programma bezig is.

Van de Veerdonk beleeft nog altijd heel veel plezier aan het maken van zijn programma’s. “Dat frotten vind ik misschien nog wel leuker dan het spelen zelf. Ik ben misschien wel een vreemde eend in de bijt maar daardoor houd ik het wel zolang vol. Die kleedkamers en zalen veranderen niet.” Landelijke bekendheid heeft hij niet echt verworven. “Ja, wel onder het theaterpubliek. Maar in pakweg Winterswijk herkent niemand me op straat.” Hij is dan ook nauwelijks op televisie te zien en duikt ook niet op in panels of spelletjes. “Ik heb een boekje met columns en een DVD uitgebracht. Dat vind ik vooral zelf heel leuk. Met Hyves ben ik gestopt en ik ga ook niet twitteren. Ik ben écht een theatermens, ga volgend jaar weer met veel plezier in het City Theater in Schijndel staan, dat nog altijd niet gesloopt is. Ach, ik ben één van de weinige plattelandscabaretiers van Nederland.”

‘Dat kan ik óók’

Wanneer hij niet voor het cabaret had gekozen was hij waarschijnlijk journalist geworden. “Ik heb sociale geografie gestudeerd maar als ik dat over mocht doen zou ik voor de School voor Journalistiek kiezen. Ik heb wel het ‘dat kan ik óók’-syndroom. Zo kan ik vrij goed zwemmen maar ben ik alleen nooit ontdekt. En fotograferen vind ik ook leuk. Ik zit momenteel middenin het Pieterpad. Dat loop ik samen met mijn hond. Daar zie ik veel, waar ik dan foto’s van maak en over schrijf.” Hij noemt cabaret “een enorm onderschat vak. Mensen denken dat je op het toneel gaat staan en maar wat doet. Ja, doe het dan zelf maar eens. Ik vind het wel prettig als mensen denken dat je het zó uit je mouw schudt maar ik ben heel perfectionistisch. Ik haal elk

zinnetje drie keer door de blender.” Zijn programma’s zijn in de loop der jaren persoonlijker geworden. “Ik heb altijd al elementen van mezelf in mijn personages gestopt maar ik ben steeds dichterbij gekomen bij zoals ik écht ben.”

Hij zegt wel eens van zichzelf dat hij de traagste carrière ooit heeft. “Ik ben al 25 jaar bezig maar het is pas na 15 jaar iets geworden. Ik speel nu zo’n 140 keer per jaar en dat is het wel zo’n beetje. Ik ben mezelf een beetje aan het terugtrekken uit bepaalde kringen, hoef niet meer zo nodig poot aan de grond te krijgen in Amsterdam. Ik ben sowieso helemaal niet bezig met beroemd zijn of worden. Ik heb het heilige vuur nog wel maar niet het heilige moeten. Ik kan tegenwoordig ook heel makkelijk nee zeggen.” Toch wil hij zijn zilveren ambtsjubileum niet onopgemerkt voorbij laten gaan. Zo staat hij op 22 augustus in natuurtheater De Kersouwe in ‘zijn’ Heeswijk-Dinther voor een bijzondere voorstelling. “Ik speel daar Ranjaneurose-plus: een soort ‘In de hoofdrol’ maar dan zonder gasten.” En eind november speelt hij zes avonden in vestzaktheater Naat Piek, bijna in zijn achtertuin.

Ranjaneurose speelt hij nog tot en met januari 2010. Daarna wacht een vakantie van twee maanden in Nieuw-Zeeland. En hij is ook alweer aan het schrijven voor zijn nieuwe programma, dat in het theaterseizoen 2010-2011 te zien moet zijn. “Ik vind dat je als artiest moet blijven verrassen. Dat is wel de kunst: om je publiek steeds net een stapje voor te blijven.”

Ton de Kort

Mark van de Veerdonk, bijna 50 maar nog altijd in voor een geintje. Foto: Maaïke van Schaijk